

[Udenrigsministeren.]

kr. til Sovjetunionen og importerede for 35 mill. kr., har vi i de første 8 måneder af 1952 eksporteret for 75 mill. kr. til Sovjetunionen og importeret for 61 mill. kr.

Jeg omtalte den nedadgående leverings-evne, som er kommet til syne fra andre østbloklande. Det har gjort sig gældende, for så vidt angår valseværksprodukter. Måske den ærede ordfører ved hvorfor. Muligvis er det ham også bekendt, at prisen på polske kul i danske kroner er højere end prisen på amerikanske kul. Polen har således fået en merpris, der endog overstiger den meget betydelige difference mellem omkostningerne ved at sejle kul over Østersøen og omkostningerne ved transporten over Atlanterhavet og Vesterhavet. Først fornylig er de polske priser reduceret til priseniveauet for kul fra Storbritannien, hvis økonomiske udbytning af Danmark ellers er et kommunistisk yndlingsstema.

Danmarks tilgodehavender hos øststater overstiger i øjeblikket et halvt hundrede millioner kroner, hvilket er en betydelig del af landets samlede valutaeserver. Jeg tror, at enhver ansvarlig vil erkende, at så længe de effektive muligheder for import fra østlandene eller betalinger i omsættelig valuta er så begrænsede, som de er i dag, må hensynet til landets økonomi tilsige nogen tilbageholdenhed med eksporten til lande, hvor skævheden i særlig grad gør sig gældende.

Jeg tror, at tinget vil være enigt med mig i, at de egentlige udenrigspolitiske spørgsmål, som til eksempel spørgsmålet om fredstidsstationering af allierede flyvere på dansk territorium, der har været nævnt under denne debat, naturligst drøftes ved den udenrigspolitiske forhandling i næste uge. Men der er desværre nogle påstande, fremsat af det ærede medlem hr. Aksel Larsen, der er i så voldsom modsætning til virkeligheden og sandheden, at det vil være urigtigt af mig ikke at standse disse påstande første gang, jeg tager ordet, efter at de er fremsat. Således giver det ærede medlem — for nu at tage en lille ting — en skildring af en sammenkomst, jeg havde med nogle københavnske chefredaktører. Denne skildring synes at sætte en rekord — selvom det er vanskeligt — for kommunistiske for-drejelser.

Lad mig til belysning af, hvor letsindigt det ærede medlem omgås med sandheden,

oplyse, at det ikke — som påstået af ham — var mig, der havde indbudt til denne sammenkomst, men at indbydelsen var udgået fra chefredaktørerne, at vi ikke spiste middag — som det ærede medlem påstod —, men et par stykker smørrebrød, efter at drøftelserne havde fundet sted, at samtalen ikke — hvilket er det vigtigste i denne sammenhæng — fandt sted efter min rejse til London for at møde Mr. Acheson, men før, og endelig, at jeg naturligvis ikke har sagt til de pågældende redaktører, at de skulle sige, jeg var rejst over for at tale om ost. Af de officielle meddelelser, der blev udsendt om denne rejse, vil man kunne se, også gengivet i de pågældende blade, som det ærede medlem jo har påstået, at jeg har givet direktiver og pålagt tryk, at drøftelserne havde drejet sig om visse løbende spørgsmål af fælles interesse for Danmark og USA, herunder det amerikanske militære hjælpeprogram, og endelig, at jeg, hvilket dog må være i overensstemmelse også med det ærede medlems eget ønske, redegjorde overfor Mr. Acheson for det danske folketings stilling med hensyn til løsningen af det tyske spørgsmål, som netop i de dage var til forhandling mellem Amerikas, Englands og Frankrigs udenrigsministre i London. På linie med den kommunistiske ordfører har „Land og Folk“ i månedsvis påstået, at jeg kun har sagt, at jeg skulle tale med Mr. Acheson om ost, og har igennem denne agitation, som jeg desværre har set har smittet af på nogle radikale blade, søgt at give en fremstilling af mine udtalelser, som jeg af hensyn til forretningsordenen vil undlade at betegne, som den burde betegnes.

Ganske på linie hermed er det ærede medlems udtalelser om den danske regerings forhold til Mainbrace-øvelsen. På grundlag af en gengivelse i „Berlingske Tidende“ af, hvad der urigtigt har været skrevet i et engelsk blad, har det ærede medlem påstået, at Mainbrace-øvelsen „blev planlagt af amerikanerne“, at man „ikke gjorde sig den ulejlighed at underrette Danmark“, og at den danske regering „først senere ved en mere eller mindre tilfældig lejlighed i Paris fik meddelelse herom og blev meget forskrækket“. Denne fremstilling er baseret på det rene opspind og savner enhver forbindelse med de faktiske forhold.

Jeg har redegjort udførligt i det udenrigspolitiske nævn for denne sag, og jeg